

Børne Blad

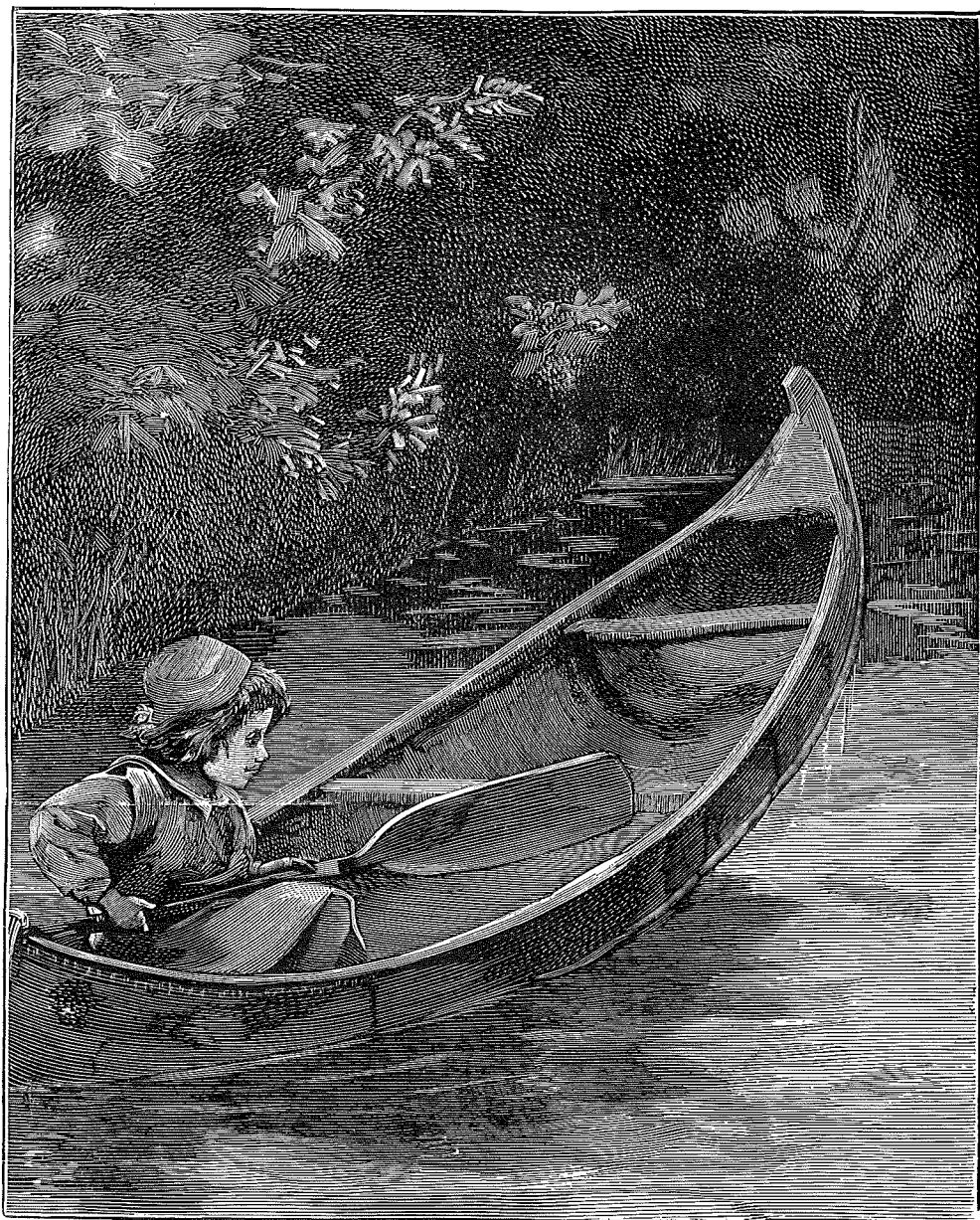

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 16.

16de april 1893.

19de aarg.

Anna fra nybyggerhuset.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forstid. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Anna fra nybyggerhuset.

En fortælling fra de amerikanske skove.

(Med to billeder.)

Ensomt i randen af de store, mørke skove laa Jon Nilsens tømmerhytte; blot paa den ene side strakte sig store sletter, saa langt siet kunde naa. Han var den første nybygger i denne egn; indianerne streifede endnu i stort antal om der, og de hvide mænd betænkte sig derfor to gange, før de bovede at opslaa sin bolig i saa farligt nabolag.

Nilsen havde foresat sig altid at vise sig som en fredens mand lige overfor de vilde og aldrig gjøre eller sige noget, som kunde opvække deres had; paa den maade haabede han at slippe for videre ubehageligheder.

Flettig havde han brudt op nyt land og brugt øfsen den første sommer, og allerede tidlig paa høsten stod et varmt tømmerhus færdigt til at give hustru og børn tag over hovedet i den kolde vinter. Hans ældste søn den 19-aarige Henry kunde allerede hde faderen stor hjælp, enten det gjaldt at bygge og tømre, at bryde op jord, som skulde dyrkes, eller skaffe vildt hjem til skjænet. De to andre børn hed Tom og Anna og var 12 og 9 aar gamle.

Her i det ensomme hjem førte de to smaabørn et hyggeligt og sundt liv. De havde ingen overflod paa legetøj som saa mange børn i deres fjærne hjemland, ingen fine dukker eller tinsoldater, ingen sabler eller trompeter, ingen gryngeheste eller smukke

billedbøger. Men ingen maa derfor mene, at de var misfornøiede; nei, dagen gik hurtig for de smaa, og man saa dem aldrig kjede sig. Noget ordentlig skole kunde der naturligtvis paa et saadant sted ikke være tale om, men den flinke mor vilde ikke lade sine børn hensynke i bankundighed og ubidenhed. Hun havde selv i sin ungdom gaaet paa en god skole og havde ikke siden glemt sine kundskaber. Dette kom hende nu til god nytte; af hende havde de smaa lært at læse, og det skulde være vanskeligt at finde noget bybarn flinkere i den kristne barnelærdom end hendes smaa. De holdt saa usigelig af sin mor, og naar de saa hendes ansigt lyse af glæde over, at de var flittige og flinke, var dette dem den bedste belønning og en drivfjær til at lytte opmærksomt til hendes undervisning. Og derfor smagte ogsaa fristunderne og legetimerne dobbelt godt.

De havde ikke mange fine leger, er der før fortalt; men ganske uden legetøj var de dog ikke. Deres ældste broder Henry var nemlig flink til at skjære ud i træ. Hvilken fryd var det ikke, da han en dag havde slaaret ud en nydelig træhest til Tom, og en anden gang havde han spikret sammen et helt lidet hus til sine søskende; det havde baade vinduer og døre, og stald til hesten var der ogsaa. Og paa sin sidste fødselsdag havde Tom faaet en bu, som Henry havde gjort, og et helt kogger med pile. Den bragte megen moro; han maatte blot faa mange formaninger om endelig at være forsigtig, saa han ikke med sine pile kom til at skyde sin lille søster, som altid fulgte ham og i høieste grad beundrede sin bror, naar han gjorde et rigtig godt træf paa skydeskiven. En gang sandt han paa ogsaa at ville skyde smaa fugle med sin bu; men det satte moderen straks en stopper for; smaa fuglene skulde de lade være i fred. Var saaledes Anna med Tom, naar han brugte sin bu, saa var paa den anden side Tom

med sin søster, naar hun var ude og plukkede blomster, og hjalp hende at binde kransene og buketter; kransene fik gjerne plads omkring halsen paa kjørene eller kalbene, og buketterne satte moderen i et glas vand paa bordet eller i vinduet.

Saaledes hengik de to smaabørns liv stille og lykkelig; men da skulde der indtræffe en begivenhed, som aldrig senere gik dem af minde hele deres liv. Lille Anna blev nemlig en dag borte. Hun og Tom havde holdt paa at fiske i en liden elv i nærheden; de havde allerede faaet flere fiske, men saa var Tom saa uheldig, at hans krog blev hængende fast i en sten paa bunden af elven, og da han trak til gik krogen af. Han besluttede at springe hjem efter en ny krog, medens Anna vedblev med at fiske, indtil han kom tilbage. Han blev imidlertid længere, end han havde tænkt, enten han ikke straks kunde finde nogen ny krog, eller hvad det nu var. Anna begyndte som følge deraf at finde det kjedeligt, især da fisken ikke vilde bide. Til sidst fandt hun paa at hoppe ud i faderens kano eller baad, som laa ved elvebredden; naar hun fiske fra den, vilde hun kunne kaste snøret længere ud og faa mere fisk. Jo, ganske rigtigt, nu lod det til at gaa bedre; se, der fik hun en stor, nydelig fisk; det vilde blive noget at vise Tom, naar han kom tilbage! Hun kastede atter snøret ud og var saa ivrig optagen med fiskningen, at hun ikke merkede, hvorledes baaden løsne fra land og kom i drift. Da hun til sin forstrækkelse opdagede det, var det allerede for sent; strømmen havde allerede faaet tag i baaden og førte den hurtigt affled. Hun forsøgte forgæves at bruge den tunge aare, baaden drev videre og videre; hun gav sig til at raabe, men ingen hørte hende, og hun satte sig derfor grædende ned, medens hun angst saa sig om til alle kanter; intet andet var at se end de med tæt skov bevoxte elvebredder.

Hvor lang tid der hengik paa denne

maade er ikke saa godt at sige, men tilslut drev baaden paa land. Anna bestemte sig straks til at gaa ud af den; kanske hun da kunde finde en eller anden sti, som kunde føre hende hjem. Hun traf ogsaa virkelig paa en sti; men denne delte sig snart, og hun vidste ikke, hvilken vei hun skulde vælge. Den, som hun efter en tids betænkning besluttede sig til at følge, førte hende desværre ikke til hjemmet, men længere og længere bort fra dette; ingen lysning viste sig i skoven, ingen af hjemmets huse var at se paa nogen kant.

Træt og bedrøvet sætter hun sig ned. Da hører hun menneskelige stemmer langt borte. Hun lytter. Jo, det maatte være nogen, som kom henover til den kant, hvor hun sad. I første øjeblik tænkte hun glad, at det var hendes kjære, som var ude for at lede efter hende. Men hvor forfærdedes hun ikke, da hun saar se to indianere komme henad stien; de var klædt i fuld krigsdragt med lange fjære paa hovedet og stridsøkser ved siden; den ene af dem bar ogsaa bue og pilefogger.

Ogsaa indianerne syntes at blive overraskede ved saaledes pludselig at støde paa den lille pige midt inde i skoven. De saa sig mistænksomme om til alle kanter, ligesom om de frygtede for, at der skulde være flere hvide mennesker i nærheden; men da de ingen saadanne opdagede, kom de lige hen til Anna. De forstod saa meget af hendes sprog, at de fik ud af hende, at hun hørte hjemme i nybyggerhuset og var dreven ned ad elven. Derpaa talte de en stund sammen paa det indianske sprog. Anna forstod ikke, hvad de sagde; men det maatte være om hende, de talte. Atter kom en af dem hen til hende og gav hende ved tegn tilkjende, at hun skulde følge med dem. Anna græd og bad om at saa komme hjem til far og mor; men det hjalp ikke; af deres bydende miner forstod hun, at her nyttede ingen indbendinger; med taaverne trillende

Anna fra nybyggerhuset. II.

Smaa blomsterfantere.

ned over kinderne maatte hun følge med videre og videre hen gennem den store skov. Hun var ofte saa træt, at hun var nær ved at synke om; indianerne gik langt hurtigere, end hun med sine smaa ben var vant til. Da de forstod, at hun ikke vilde holde ud i længden paa den maade, tog den ene indianer og bar hende et stykke; men da hun saaledes havde faaet hvile lidt, maatte hun atter til at gaa. O, hvor træt hun var! Og graaden sad hende hele tiden i halsen. Hun havde lyst til at strige høit, men turde ikke af frygt for sine vildtudseende ledsagere.

(Sluttes.)

Vesle Hans.

„Hvad er der iveien med min kjære Hans i aften?“ sagde en enke til sin lille søn. Hun holdt lidt op med at spinde og lagde sin haand paa hans hoved. Hans havde en skund siddet og stirret ind i den tuitrende ild, og moderen saa ikke det sedvanlige lykkelige smil paa hans ansigt og hørte ikke hans glade snakken. Det var en fattig, liden hytte, de boede i, og siden hans far luskede sine øine i dette hjem for at aabne dem i et langt skjønnere, havde Hans og hans mor prøvet, hvad det vil sige at være meget fattige her i verden. Men de var rige i Gud, og mange af de rige rundt om dem skulde have givet meget for at eie den fred og glæde, som de havde.

Men i aften var der noget iveien med vesle Hans. Han vendte sit bedrøvede ansigt mod sin mor og sagde: „Mor, jeg er bedrøbet over, at vi ikke kan faa noget juletræ iaar, for alle andre børn faar et. O! mor, tror du ikke, vi kan faa et?“

Skædenfor at svare ham, viste hun ham 4 kroner, som var alle de penge, hun havde, Hun viste ham ogsaa sine gamle udslidte sko og sin gamle bibel, som var for smaa til at sætte for hendes trætte øine, og sagde: „Det

gjør mig ondt, gutten min, men iaar kan vi ikke faa noget.“

Han tiede stille en lang stund; men pludselig saa han op og sagde: „Mor, hører Jesus os ikke altid, naar vi beder til ham?“

„Jo“, sagde hun.

Snart efter sagde han sin mor godnat og knælede ned ved sin rene, hvide seng og bad den Herre Jesus at sende ham et juletræ. Men saa tænkte han: „Maaske han kan bedre forstaa dig, naar du skriver et brev, og fortæller ham, hvorledes det forholder sig.“ Saa tog han sin bhant og skrev følgende brev: „Kjære Herre Jesus, jeg er en liden gut og mit navn er Hans, og jeg tror, min mor synes, jeg er en snild gut, men far er gaaet til himmelen, og vi er fattige, og iaar siger mor at vi ikke faar noget juletræ; vil du ikke være saa snild at sende mig et? og jeg beder dig at hænges et par nye sko til mor paa det og en god, storstilet bibel, for hun kan ikke se at læse i den gamle; og dersom du vil, kunde jeg like at faa et par nye støtter ogsaa. Amen.

Vesle Hans.“

Dette brev puttede han i postkassen næste morgen og løb saa med glad ansigt ind til sin mor, som ikke vidste noget om alt dette.

De følgende dage gik altfor langsomt for ham; men saa hurtig for hans mor. Brevet kom postmesteren for øie, og med et smil puttede han det i lommen. Men ved middagsbordet aabnede og læste postmesteren det under munterhed af de tilstedeværende. Men det hændte sig, at en rig og god dame netop var i dette hus. Hendes hjerte blev rørt og hun sagde: „Den vesle gutten skal faa et juletræ.“

Den længe ventede dag var kommen. En sin sne var falden og havde næsten dækket den mørke jord med sin skjønne, hvide kappe. Hans stod ved vinduet og stirrede ud paa det hvidige vinterlandskab, og tænkte paa, ad hvilken vei vel Jesus vilde sende

juletræet; han var saa vis paa, det vilde komme. Han undredes, om det maasse vilde falde ned fra himmelen som sneen. Og medens hans hjerte var fuldt af tanker om det kjære Jesusbarn og den yndige sang, som englene sang for hyrderne for mange aar siden, hørte han nogen banke paa døren, og da hans mor aabnede den, stod der en pige og spurgte, om vesle Hans boede her. Hun var sendt for at indbyde ham og hans mor til den store gaard paa høien, hvor hendes frue boede.

Den stakkels mor blev ganske forlumlet og kunde neppe binde sit gamle, tynde schawl om sig. Men Hans tænkte straks, at det var svar paa hans bøn om juletræet, og han sprang omkring af glæde. Veien var ikke lang. Hans kunde næsten ikke lade være at løbe fra sin mor; dog blev han lidt bange, da han saa det staselige hus og blev ført ind i en fin forstue. Men i det øieblik døren gik op, og hans øie faldt paa et stort juletræ, var al frygt borte. Han løb hen til det og raabte høit: „Det er mit, jeg har bedet Jesus om det!“

Moderen var forbauset over sønnen sin. Men nu traadte den venlige dame ind og sagde: „Ja, det er dit!“ Paa den ene side hang et par kløster, og imellem de mange julelys var mange gode ting. Saa begyndte han at søge efter bibelen, han havde bedt om. Ogsaa den var der tilligemed en pung med penge og mange varme klædningsstykker til hans mor. Derefter fik de middagsmad, som Hans aldrig havde smagt mage til før.

„O“, sagde Hans til sin mor, „jeg vil takke den Herre Jesus for alle disse ting, før vi spiser.“

„Du har vel ogsaa takket den snilde dame?“

„Ja“, sagde Hans, „men det er Jesus, som har sendt det.“

Damen var saa henrykt over vesle Hans's tro, at hun lovede at være deres ven i fremtiden, og det løfte holdt hun trolig, saa

vesle Hans og hans mor siden fik et godt og hyggeligt hjem. (Efter „Søndagst.“)

Hvad en liden pige gjorde.

For mange aar siden git en 12 aar gammel pige paa sin vei til skolen forbi et fængsel i Chicago. Hun saa en haand vinke ad hende fra jerngitteret i et cellevindue og hørte en svag stemme bede hende bringe noget at læse.

I mange uger efter git hun hver søndag til fængslet med en bog fra hendes faders bibliotek til den stakkars fange. — En dag blev hun kaldet til fangens dødsfæng. „Lille pige“, sagde han, „du har frelst min sjæl! Lov mig, at du hele livet vil gjøre for andre fanger, hvad du har gjort for mig.“

Hun lovede det og har holdt sit løfte. Linda Gilbert har været fangernes trofaste ven, og hun har besøgt og hjulpet mange hundrede; og mange af dem har hun ved Guds naade hjulpet til at leve et bedre liv.

En forskjel.

En missionær hørte engang nogle kinesere tale om de forskellige religioner i Kina. En af dem forklarede forskjellen imellem dem paa følgende maade:

„En kineser var falden ned i en dyb kløft og trængte til hjælp for at kunne komme op. Konfucius kom til og sagde: 'Habde du fulgt mine forskrifter, var du ikke falden derned.' Buddha kom til randen af kløften, saa ned og sagde: 'Din stakkars! Gid du var heroppe, saa skulde jeg hjælpe dig.' Var jeg, hvor du er', svarede kineseren, 'behøvede jeg ikke din hjælp.' Men da kom Jesus til; med taarefyldte øine sprang han ned i kløften og løstede den stakkars mand op.“

„Bello skal være hest!“

Edvard havde netop faaet en pen, ny vogn at lege med. Og den drog han omkring med paa alle kanter; snart fyldte han den med stene, som han atter læsede af paa et andet sted, og snart foretog han fjøreture med sine søstres dukker.

Men tilsidst blev Edvard kjed af baade at skulle være hest og kudsik selv. „Jeg vil spænde Bello for vognen,“ sagde han til sin fader.

„Jeg tviler paa, om Bello vil finde sig deri,“ sagde faderen. „Bello er allerede gammel og grættet af sig. Ibetmindste maa du passe dig vel for at bruge magt, hvis du ikke faar den til med det gode.“

„Na, det er ingen sag,“ tænkte Edvard og fandt frem en del remmer og tauge og vilde til at spænde Bello for vognen.

Men Bello var meget vanskelig at faa til og vilde helst løbe sin vej. Gutten holdt fast i den, men tilslut vilde ikke hunden længere, men lagde sig ned paa marken og syntes at være forkræffet over den behandling, den var udsat for.

Edvard ærgrede sig, men fik dog tilslut sæletsiet saavidt paa dyret, at han kunde tænke paa at begynde fjøreturen. Men Bello vilde ikke; han gik nogle skridt bortover og loffede paa den, men hunden vilde ikke af flekken.

„Det stygge dyr!“ raabte Edvard ærgerlig. Det var nu forbi med hans taalmodighed; han greb hunden i nakken, løstede den voldsomt op og slæbte den nogle skridt henover marken. Men dette var mere, end Bello kunde finde sig i; nu blev den sint og bed gutten i haanden.

Med et høit skrig styrkede Edvard ind til sine forældre. Han fortalte, hvad der var hændt, og viste dem sin saarede haand. Blodet randt, og moderen maatte forsigtig forbinde den.

„Der kan du se!“ sagde faderen. „Hvorfor hørte du ikke paa, hvad jeg sagde? Jeg tænkte, det vilde gaa saaledes, naar du skulde tvinge den.“

I hele tre dage maatte Edvard gaa med forbundet haand, og i begyndelsen havde han temmelig sterke smerter. Men for fremtiden foretrak han atter at være baade hest og kudsik selv og lade Bello være i fred.

Udentil sort, indentil hvid.

„**E**t er nødvendigt, at dit hjerte bliver hvidt,“ sagde en missionær til en neger.

Negeren tittede hver dag under sin jakke og sagde hver gang bedrøvet: „Masfa, endnu ikke hvid.“ Til sidst opgik der dog et lys for ham, han begyndte at bede, og en dag kom han med glædestraalende ansigt til missionæren og sagde:

„Masfa, udentil sort, indentil hvid.“

Geografisk gaade.

Forbogstaverne, læste ovenfra, danner navnet paa et kongerige i Europa, og endebogstaverne, ligeledes læste ovenfra, navnet paa en by i Tyskland.

1. Et kongerige i Europa.
2. En by i Frankrig.
3. En by i Norge.
4. En elv i Frankrig.
5. En elv i Tyskland.

G. J. Skinderviken.

Firkantgaade.

Bogstaverne a a e e e e l n n p r r r r u u skal ordnes saaledes, at de danner navnene paa

1. Et land i Sydamerika.
2. En buftvæst.
3. En elv i Norge.
4. En elv i Rusland,

hvilke læste ovenfra og nedad eller fra venstre til højre giver det samme.

G. J. Skinderviken.